

tilladelser. Loven indeholder desuden generelle regler om forsvarlig opbevaring af gifte og henviser i øvrigt til bestemmelserne inden for arbejderbeskyttelseslovgivningen (nu arbejdsmiljølovgivningen) og apotekerlovgivningen. For sundhedsfarlige stoffer gælder efter giftloven visse generelle forsigtighedsregler for udlevering og opbevaring. Nærmere regler om udlevering og opbevaring af gifte og sundhedsfarlige stoffer er fastsat i bekendtgørelse nr. 350 af 16. juni 1977.

Giftloven foreskriver *ikke* undersøgelsespligt vedrørende virkninger af fremstillede stoffer og produkter eller meddelelsespligt over for myndighederne, ligesom stoffer ikke skal godkendes til særlig anvendelse. Loven begrænser sig til at bestemme, at producent eller importør på begæring af tilsynsmyndighederne skal afgive oplysning om en vares sammensætning i det omfang, dette er nødvendigt for at afgøre, hvorvidt en vare er omfattet af lovens bestemmelser.

I *bekæmpelsesmiddeloven* (lov nr. 118 af 3. maj 1961 med senere ændringer om midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og visse skadedyr samt om midler til regulering af plantevækst) og den hertil knyttede bekendtgørelse nr. 289 af 25. september 1961 med senere ændringer er fastsat regler om anvendelse, opbevaring, transport, emballering og mærkning m. v. af sådanne midler. I lighed med giftloven sigter også denne lov mod at beskytte mennesker og husdyr mod forgiftning og sundhedsfare, medens der ikke i loven er hjemmel til at tage miljømæssige hensyn.

I loven defineres bekæmpelsesmidler som stoffer eller blandinger heraf, der er eller angives at være virksomme til bekæmpelse af a) plantesygdomme, b) ukrudt, c) visse laverestående skadedyr (rotter, mus, mosegrise og muldvarpe). Under lovens område kan inddrages visse kemikalier, der – uden at være egentlige plantenæringsstoffer – har eller angives at have virkning på planternes vækst eller udvikling eller på frøenes modning.

I modsætning til giftlovens princip er bekæmpelsesmiddeloven bygget op omkring princippet: »Hvad der ikke er givet tilladelse til eller er fastsat nærmere regler for er forbudt.«

Bekæmpelsesmiddeloven blev i sin tid udarbejdet ikke alene med det formål at kunne regulere anvendelsen af bekæmpelsesmidler ud fra hensynet til beskyttelse af menneskers og husdyrs sundhed men også ud fra hensynet til midlernes nyttevirkning. Loven indeholder en række almindelige bestemmelser om salg, annoncering og reklamering og bestemmelser om deklaration, bl. a. om angivelse på emballagen af midlets navn, dets vægt, vægt-

procent og art af virksomme stoffer og lignende. Af andre mere generelle bestemmelser kan nævnes regler om kontrol, om forsknings- og oplysningsarbejde og om afgifter, som kan pålægges fabrikanter og importører. Et særligt kapitel indeholder bestemmelser om afprøvning og anerkendelse af et bekæmpelsesmiddels effektivitet, hvorved er fastlagt, at landbrugsministeren kan bestemme, ved hvilke forsøgsinstitutioner afprøvning kan foretages, og hvilke institutioner der herefter på grundlag af afprøvningsresultaterne kan meddele anerkendelse. Forsøgsvirksomhedens afprøvning og anerkendelse er *ikke* obligatorisk, og udgifterne betales af fabrikanten.

En af lovens vigtigste bestemmelser findes i § 13, hvorefter intet bekæmpelsesmiddel må sælges eller anvendes erhvervsmæssigt, forinden landbrugsministeriets (nu miljøministeriets) giftnævn – efter at der er tilvejebragt den efter nævnets skøn fornødne klarhed over midlets sammensætning og giftighed for mennesker og husdyr – for det pågældende middel har fastsat de nødvendige forskrifter herfor. Sådanne forskrifter kan vedrøre indhold, emballering, mærkning, forhandling, opbevaring, anvendelse, transport og forsendelse.

En anden vigtig bestemmelse er lovens § 12, som bemyndiger ministeren til at fastsætte generelle bestemmelser om bekæmpelsesmidlers indhold, emballering, mærkning, indførsel, transport, forsendelse, forhandling, opbevaring og anvendelse m. v.

Ministeren kan i øvrigt i visse tilfælde forbyde salg af bekæmpelsesmidler, bl. a. hvis der skønnes at være en særlig risiko for mennesker eller husdyr, eller hvis bekæmpelsesmidlet har en så ringe virkning, at betegnelsen som bekæmpelsesmiddel er vildledende.

Bekæmpelsesmiddelbekendtgørelsen med senere ændringer udbygger lovens generelle bestemmelser og præciserer desuden giftnævnets beføjelser i forbindelse med dets afgørelser i medfør af lovens § 13. Giftnævnet skal på grundlag af en ansøgning fra en fabrikant eller en importør klassificere midlet i en af fire fareklasser X, A, B eller C, hvor X betegner de giftigste, C de mindst giftige midler. Der anvendes således et andet fareklassesystem end giftlovens. Herudover skal kemikaliekontrollen på giftnævnets vegne godkende etiket og brugsanvisning for midlet.

Til fareklasserne er i øvrigt knyttet visse restriktioner med hensyn til køb, salg og anvendelse. F. eks. kræver salg af såvel X- som A- og B-midler særlig tilladelse.